

Full diocesà

23 de maig del 2021

p4—Curs de capacitació del projecte Raquel

p6 —El catequista, ministeri instituït pel Papa



La Mare de Déu de Puig-l'agulla

Puix que dels errats sou guia,
Verge pía:
Siau nostra intercessora,
de Puig-l'agulla Senyora.

El santuari de Puig-l'agulla es troba a 730 m sobre el nivell del mar i pertany al municipi de Sant Julià de Vilatorrada.

Hi ha una curiosa llegenda que explica l'origen d'aquest culte marià, amb la intervenció de diferents grups de lleons, que ajudaren a descobrir una cova amb la imatge que, tot i ser portada a Vic, sempre tornava al lloc de la descoberta.

Tanmateix, la història diu que la imatge que avui invoquem amb el nom de Puig-l'agulla es va venerar antigament amb el nom de Santa Maria de Vilalleons, que té culte documentat des de finals del segle XII. La primitiva imatge era romànica i es va perdre en un incendi causat pels francesos en 1654.

Posteriorment, i amb una nova imatge de la Mare de Déu, es va aixecar un nou santuari (s. XVI), al lloc mitificat per la llegenda, que donà pas a l'actual santuari (1775). La imatge de l'època barroca fou destruïda en 1936 —diuen que fent una gran explosió que alliberà uns hostatges— i en 1940 fou substituïda per l'actual.

«Cadascú els sentia parlar en la pròpia llengua»

Pentecosta / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.» (2,1-11)

Salm responsorial

Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.
[103]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Es-

perit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.
(12,3b-7,12-13)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.» (20,19-23)

«Se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant»

Esperit de Pentecosta

Carles Riera i Fonts, pvre.

«Esperit de Pentecosta, flama d'amor: / mira aquest poble que tu has aplegat...», cantem. Pentecosta és una festa, la festa del Déu artista —que diria mossèn Ba-llarín—. Esperit, flama, amor.

L'ESPERIT de Déu que hi ha en nosaltres ens empeny a néixer de nou cada dia, a renovar-nos, a ser més autèntics. Pentecosta és la diada de la bellesa (que agermana veritat i bondat). Per a Marc Chagall, pintor rus de raça jueva, Déu era el vent de la història, l'alè de vida comunicat als altres.

Ni quan és vençut per la dissort, l'home no esdevé cap fracàs —com creia B. Russell—, sinó que és vent i foc —FLAMA— capaç de reprendre amb una micarella de tebior divina, amb una espurna de compassió humana. L'alè de Déu, val a dir el seu do comunicat i acceptat amb confiança, és un eficaç antídote per a qualsevol forma de pessimisme, de cofoisme, d'immobilisme. Néixer de nou!

Ja sabem que l'esperit de la veritat és, alhora, do de Déu i recerca per part nostra. D'una banda, és la manera que Déu té de participar en cada un de nosaltres, el pensament de Déu comunicat a tots els homes i dones. D'altra banda, tot do necessita ser acollit amb confiança, amb AMOR.

Aquest alè vital que ens empeny suaument a germanor és creació i és vida: Pasqua granada és el fruit de la Pasqua florida, car la donació de l'Esperit Sant és el resultat de la resurrecció de Jesús. Ell aviva el foc somort de la nostra esperan-ça il·luminant el camí, sempre amb l'escalf de la seva bondat i el caliu de la seva tendra companyia. Ens cal «néixer de nou». Bona Pasqua!



La imatge



Tots junts i disposats a rebre l'Esperit que Jesús havia promès; el col·legi apostòlic, que no ha de ser monolític, sinó que ha de mantenir la comunió fraterna.

De fet, en tenim experiència: els grups, els tarannàs personals, els itineraris que ens han educat ens fan diferents, però sense trencar la pertinença a l'únic cos de Crist. Per això reconeixem, agraïts, el do de l'Esperit. Al·leluia!

Pentecosta (1305). Giotto



Agenda

Lit. hores: Setmana IV

24 dilluns

—Maria, Mare de l'Església

—Maria Auxiliadora

Gn 3,9-15.20 o bé Ac 1,12-14/Salm 86/Jn 19,25-34

25 dimarts

—Sant Beda el Venerable, monjo i dr. Gregori VII, papa

Sir 35,1-15/Salm 49/Mc 10,28-31

26 dimecres

—Sant Felip Neri, fund.

Sir 36,1-2a.5-6.13-19/Salm 78/Mc 10,32-45

27 dijous

Jesucrist, gran Sacerdot

Beat Josep Tous i Soler, caputxí

Is 52,13-53,12 o bé He 10,12-23/Salm 39/Lc 22,14-20

28 divendres

—Sant Emili, mr.

Sir 44,1.9-13/Salm 149/Mc 11,11-25

29 dissabte

—Sant Pau VI, papa

Sir 51,17-27/Salm 18/Mc 11,27-33

30 Santíssima Trinitat/ cicle B.

—Sant Ferran, rei

—Santa Joana d'Arc, vg. i mr. Beat Pere Tarrés, prev.

Dia "Pro-orantibus"

Dt 4,32-34.39-40/Salm 32/Rm 8,14-17/Mt 28,16-20

4 i 5 de juny: el curs de capacitació del projecte Raquel arriba a Vic

És la resposta eclesial davant el drama de l'avortament



Que és el projecte Raquel?

El projecte Raquel és la resposta de l'Església catòlica davant el drama de l'avortament, oferint un camí d'esperança, de reconciliació i de guariment.

La finalitat del projecte és oferir a les persones implicades en un avortament provocat una atenció individualitzada, a través d'una xarxa diocesana de sacerdots, consellers, psicòlegs i psiquiatres.

Aquesta atenció individualitzada suposa acompanyar-les en un procés psicològic i espiritual de guariment i reconciliació.

S'implanta a cada diòcesi, amb autorització del bisbe corresponent, en col·laboració amb la Delegació de Família i Vida.

A qui va dirigit aquest curs de capacitació?

A les persones que vulguin participar en aquesta gran tasca de l'Església, acostant a la misericòrdia de Déu tots els qui pateixen les conseqüències d'un avortament: sacerdots i laics que vulguin formar part de l'equip Projecte Raquel a la diòcesi, laics que per la seva activitat professional o apostòlica necessitin formació sobre la síndrome post-avortament i el Projecte Raquel i sacerdots que en exercici del seu ministeri trobin persones que han patit un avortament provocat.

Programa

Divendres 4 de juny: La dimensió espiritual de la síndrome post-avortament i el projecte Raquel. A les 17h, la síndrome post-avortament, fonamentació bíblico-litúrgica del ministeri de guariment. A les 19h, el Projecte Raquel. Funcions en el projecte. Dissabte 5 de juny: El procés de guariment.

A les 10h: El manual del projecte Raquel. Entenent el que passa. La dona abans de l'embaràs.

A les 11,45h: La decisió d'avortar. L'avortament. La vida trencada.

A les 13h: Eucaristia.

A les 14h: Dinar.

A les 16h: El dolor del cor. Del ressentiment al perdó.

A les 18h: El perdó. El nadó. Continuant amb la vida.

A les 19,45h: Apunts sobre la implantació i reflexions finals.

Informació i inscripcions

Lloc: Seminari de Vic.

Equip de formació dirigit per Maria José Mansilla, presidenta de Spei Mater.

Matrícula: 30 euros (matrimonis, 50). Inclou material i certificat.

Termini: fins al 30 de maig.

Més informació: delegaciodefamília@bisbatvic.org i telèfon 659 248 064.

El Sínode per l'Esperança continua caminant

Redacció



Ja ben entrada la segona etapa del camí dels grups sinodals, amb el tema «Jesús», el Sínode Diocesà continua viu i es va adaptant a la situació que ens toca viure en aquest moment.

Certament, el calendari s'ha vist alterat i s'han hagut de variar les dates de les fases pendents, com va comunicar el bisbe Romà en la reunió de la comissió del Sínode Diocesà. De moment, i si no hi ha futures alteracions per la situació sanitària, les dues etapes que resten en el camí dels grups finalitzarà al febrer del 2022, acabant així la fase consultiva del Sínode. A partir de llavors, començarà la fase de preparació sinodal, en la qual es recull la consulta i s'elabora l'*Instrumentum laboris*, document de treball per a la presentació de les qüestions a l'assemblea sinodal, que correspon a la fase sinodal pròpiament dita.

Els grups sinodals estan fent un gran esforç per continuar el seu treball de discerniment i pregària enmig de la realitat present i les dificultats que això suposa. Ben segur que el Senyor no es deixarà guanyar en generositat i vessarà abundantment el seu Esperit Sant per tal de renovar d'una manera més pura i més sòlida la nostra esperança, il·luminar el discerniment i estrènyer la fraternitat entre tots els fidels de la nostra Església diocesana.

Lectio divina en ocasió de la Pasqua

En aquest temps de Pasqua que estem celebrant, i per tal de continuar aprofundint en l'etapa sobre Jesús, es publicarà un vídeo amb una *lectio divina* sobre el capítol 21 de l'evangeli de sant Joan, guiada pel senyor bisbe.

Aquest vídeo s'afegeix als anteriors amb la voluntat de facilitar la lectura orant de la Paraula i està obert a tots els fidels que vulguin fer una estona de pregària amb aquest recurs. Podeu trobar el vídeo en el canal YouTube del bisbat de Vic.

► La pandèmia ha fet variar les dates de les fases pendents

El papa Francesc estableix el ministeri de catequista

Mn. Xavier Romero, doctor en Teologia Catequètica



El dia 10 de maig, memòria litúrgica de Sant Joan d'Àvila, es va publicar el *motu proprio* intítulat «*Antiquum ministerium*», document que emana del mateix papa Francesc, amb el qual estableix el ministeri laical de catequista.

El *motu proprio* explica com el nou ministeri té orígens molt antics que es remunten al Nou Testament. De manera germinal, s'esmenta, per exemple, en l'Evangeli de Lluc i les cartes de l'apòstol sant Pau als Corintis i als Gàlates. Però «tota la història de l'evangelització en aquests dos mil·lennis», escriu el Sant Pere, «mostra amb gran evidència com d'eficàç ha estat la missió dels catequistes», que han aconseguit que «la fe fos un suport vàlid per a l'existència personal de cada ésser humà», arribant a vedades a «donar fins i tot la vida» per aquest fi.

Cal notar com en el Concili Vaticà II (1962-1965) es va redescobrir el conjunt de carismes i ministeris, ordenats i laicals, presents en l'Església primitiva. I, dins els ministeris, es posen en relleu precisament els ministeris laicals. A l'hora de parlar d'una teologia renovada dels ministeris en l'Església, la reflexió teològica posterior insisteix en el redescobriment de la identitat dels laics i de la seva missió eclesial, però no serà fins a l'any 1972 que el Pau VI escriurà el primer text oficial, la carta apostòlica *Ministeria quaedam*, en la qual es parla dels ministeris dels laics quan afirma que els ministeris poden confiar-se'ls de tal manera que aquests no continuïn estant reservats als candidats al sagrament de l'orde. Amb aquest document del papa Francesc del 2021 es posa en marxa aquest vell anhel amb la institució d'aquest ministeri tan antic i tan necessari.

El document presenta al catequista com un testimoni de la fe, un mestre, un mistagog, un company i un pedagog, cridat a posar-se al servei pastoral de la transmissió de la fe des del primer anunci fins a la preparació per als sagraments de la iniciació cristiana i fins a la formació permanent. El Sant Pare veu que, perquè aquesta identitat i missió es faci realitat en els catequistes, cal que aquests —homes i dones— estiguin arrelats en una vida d'oració, d'estudi i formació permanent, com també que siguin membres actius de la comunitat, perquè aquesta identitat es desenvolupi amb coherència i responsabilitat. Per tant, rebre el ministeri laical del catequista donarà «major èmfasi al compromís missioner propi de cada batejat». S'haurà de realitzar —recomana el Papa— «de forma plenament secular, sense caure en cap expressió de clericalització».

Francesc posa de manifest com el ministeri laical de catequista té també «un fort valor vocacional», perquè «és un servei estable donat a l'Església local (a la diòcesi i a la parròquia)» que requereix «el degut discerniment per part del bisbe» i un ritu d'institució especial que pròximament serà elaborat i presentat per la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments.

En el document pontifici descriu com ha de ser el catequista, el seu arrelament en la comunitat, l'itinerari formatiu i el capteniment que ha de tenir per a col·laborar amb els pastors. En concret, els catequistes han de ser homes i dones «de profunda fe i maduresa humana»; han de participar activament en la vida de la comunitat cristiana; han de ser capaços «d'hospitalitat, generositat i vida de comunió fraterna»; han de formar-se des del punt de vista bíblic, teològic, pastoral i pedagògic; han de tenir una experiència prèvia madura de catequesi; han de col·laborar fidelment amb els preveres i diaques, i «estar animats per un veritable entusiasme apostòlic».

Finalment, el Papa convida les Conferències Episcopals a «fer efectiu el ministeri del catequista» establint el procés formatiu i els criteris normatius necessaris per a accedir-hi, de manera coherent i de conformitat amb el *motu proprio*, que pot ser acollit també «sobre la base del seu dret propi», per les Esglésies orientals.

50 anys de trobades d'animadors de cant

A Montserrat

El dissabte 8 de maig es va celebrar a Montserrat una jornada de treball, record i acció de gràcies pels cinquanta anys de les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia. A través del cant, la pregària —prenent part en la litúrgia de monserratina— i la germanor, els assistents van participar amb els seus cants en l'eucaristia, presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, i predicada pel pare abat Josep M. Soler.

A continuació va tenir lloc un acte de reconeixement a les Trobades, que va comptar amb la presència de

l'arquebisbe d'Urgell i president de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraco-nense (CET), Joan-Enric Vives, i del bisbe auxiliar de Barcelona i secretari de la CET, Sergi Gordo.

Hi va haver diversos testimonis i intervencions musicals de tots els participants en aquesta activitat que ha promogut, des dels seus inicis, el monestir benedictí. Cal destacar que entre els cants corals i cànons diversos es va fer l'audició-interpretació de la peça «Rosa placent», del jove compositor Xavier Casademont.



El llibre

La pregària de Jesús: el Pare-nostre

Jaume Joan Andreu Vizcarra
Clemente



LA PREGÀRIA DE JESÚS.
EL PARENOSTRE

DE L'ARAMEU AL CATALÀ. TRADUCCIÓ I INTERPRETACIÓ

És la pregària central del cristianisme que, segons el Nou Testament, va ser ensenyada directament per Jesús. La traducció literal de l'aramèu al català dóna pistes i significats més amplis als habituals d'aquesta oració.

En aquest treball, molt ben documentat, Jaume Vizcarra (teòleg seglar igualadí) permet aprofundir en la pregària de Jesús i en els seus significats.

Aquest opuscle. *La pregària de Jesús, el Parenostre. De l'aramèu al català, traducció i interpretació*, es pot trobar a la llibreria del Casal de l'Església de Manresa (C/ Era del Firmat, 1-3 - 08241 Manresa, tel. 93 875 32 03).



Aneu i anuncieu

Romà Casanova, bisbe de Vic



El fet que Jesús se'n puja al cel i seu a la dreta del Pare, com afirmem en el credo cristià, fa néixer en el nostre cor dos sentiments que s'encreuen: per una banda, la joia de la victòria de Crist, a qui contemplem ple de glòria i majestat, Senyor del món i de la història; i per l'altra, la inquietud de l'encàrrec missioner que ell ens deixa: *Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la bona nova de l'Evangelí* (Mc 16,15).

Hem de fer ben nostre l'encàrrec missioner de Jesús

De fet, la joia, quan és profunda i autèntica, ens aboca a fer-ne partícips els altres. La mateixa expressió del rostre i de tot el cos ja ho expressa, però ens demana la verbalització adequada per a aital alegria. D'aquesta mena és la bona nova cristiana que, al mateix temps que fa néixer la joia en el cor del qui es deixa trobar per Jesús, no pot deixar de fer-se anunci. Aquesta és la inquietud que es fa present en el cor del qui creu i estima Jesús.

L'encàrrec missioner de Jesús als seus deixebles: «Aneu i anuncieu», l'hem de fer ben nostre. El sant pare Francesc no es cansa de recordar-nos que tot cristià és, al mateix temps i inseparablement, deixeble i missioner. Necessitem redescobrir-nos com a autèntics deixebles de Crist i evangelitzadors dels nostres germans i germanes, en aquesta terra nostra, en els nostres pobles i ciutats, en els nostres barris i cercles familiars i d'amistat.

I quan escoltem aquest encàrrec missioner que Jesús ens adreça, si som sincers amb nosaltres mateixos, experimentem la inquietud del qui veu al davant una tasca no gens fàcil i que convida a anar per camins que



ens fa por de fressar. Però en el fons el que ens passa és que no acabem d'estar prou enamorats del Senyor. Solament des de l'amor a ell es pot entendre la urgència missionera. És el convenciment que sense Crist res no té sentit, que sense ell no hi ha futur, que amb ell tot s'il·lumina, fins els enigmes més profunds en el cor de tota persona humana.

La inquietud de l'encàrrec missioner del Senyor ens empeny a l'aventura apostòlica en tots els àmbits del que és veritablement humà: les relacions interpersonals, el món de la cultura i de la comunicació, la família i l'escola, la catequesi i l'anunci del *kerygma* en tots els areòpags del nostre món, sense oblidar els que ens permeten els nous mitjans telemàtics. De l'abundància del cor parla la boca. Que el nom i el missatge de Jesús, el Senyor, brolli, doncs, del nostre cor i dels nostres llavis.

